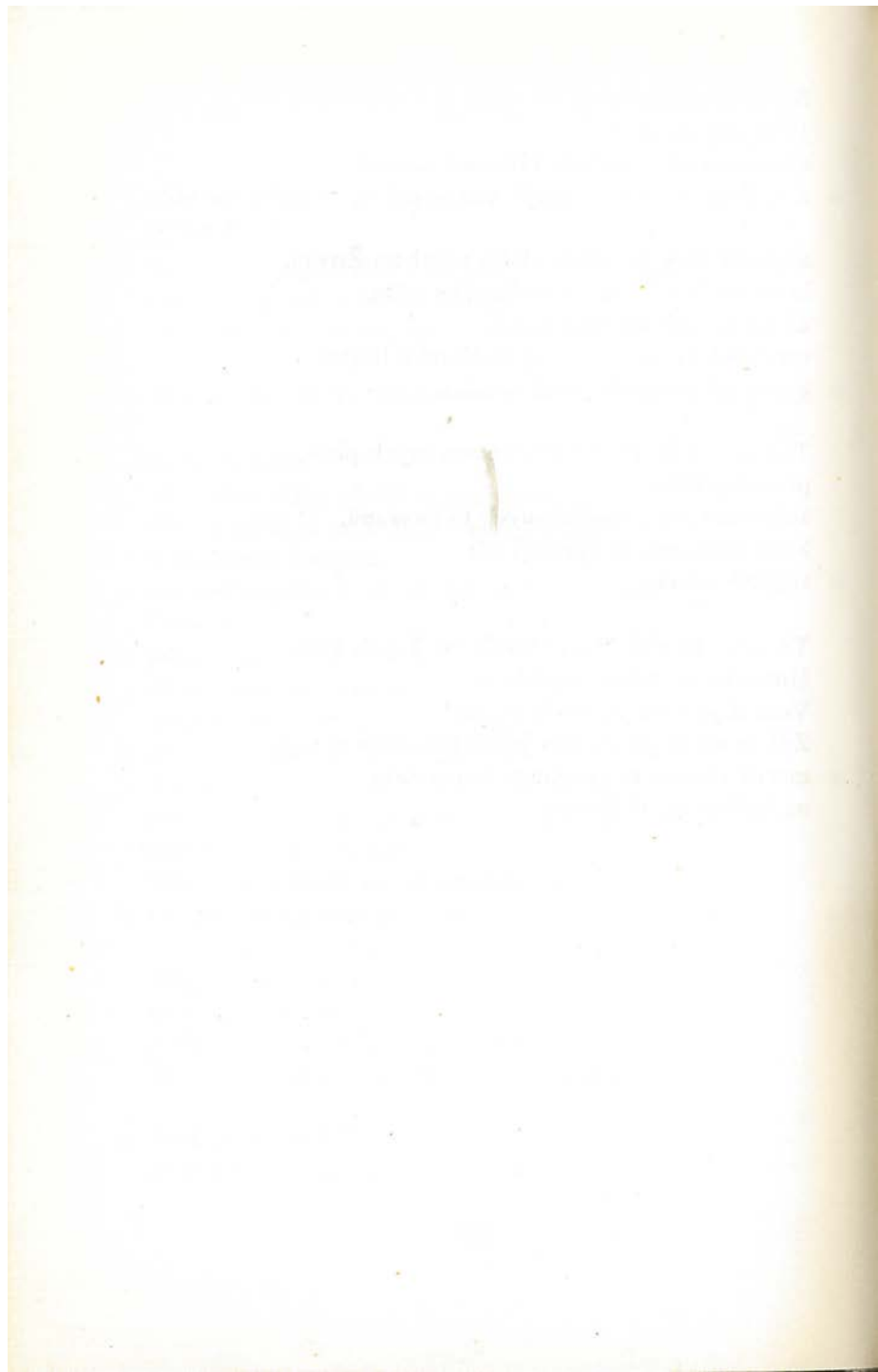

ÚSMĚVY SATANOVY

Sbírka groteskních stínů

ĎÁBEL SE MI VE SNU ZJEVIL...

- Ďábel se mi ve snu zjevil,
sehnul se ke mně a směje se rty krvavě naběhlými
pravil:
Proč, chudáku, vzhlížíš sladce ku hvězdám?
5 Viděl jsi život?
Ubohý, a třikrát nešťastný!
Pojď se mnou!
Ukáži ti jej z nejhlubších propastí,
z nejčernějších stínů se můžeš k němu dívat.
10 Pojď, poznáš jej celý, dokonalý!
- Mlčel jsem, neboť má duše byla teskná.
Ďábel se zasmál a zelené oči mu zaplály.
Potom naplil mi přímo do obličeje
a zmizel.
- 15 Vstal jsem, a smáčeje pero v jeho jedovaté sliny,
maje v žilách roztavenou žluč místo krve,
dívaje se v temno noci za stopami Přízraků,
psal jsem ...

ČEKÁNÍ NEZNÁMÉHO

My čekali jsme dlouho v šeré síni.
V tvář neviděli jsme si. Bledé svíce
se matně tetelily. Venku v dáli
se duše naše dosud potýkaly
5 s černými ďábly. Teskně do světnice
krvavý reflex západu se vtíral.
V ledové ticho z venku jenom zněly
ozvěny slabé boje. Šera již se stměla
a černá noc již kladla se nám v čela,
10 však ti tam stále na se doráželi.

Zvuk jakýs slyšel jsem, jenž k nám se nesl,
zvuk vysoký, jenž klesá níž a níže.
Jak v dáli kdes by rozbíjeli zvony,
jichž vražděné a klesající tóny
15 by k nám se kradly stále blíž a blíže.

Kol světlem znervosnělým plály svíce.
Vše ztichlo tak, že hodin hlas, jenž plaše
šepotal dříve zmírajícím jasem,
tu sesílil a děsným, dutým hlasem
20 teď opíral se prudce v srdce naše.

My čekali jsme. Boj zuřil venku dále.
Nám zdálo se, že kdos nás k zemi drtí.
Ba, cítili jsme v noci temném klínu,
že na jednoho z našich temných stínů
25 se snese těžce rudá ruka smrti.

Tu zahrčelo v hodin starém stroji.
(Zachvěly svíce se a umíraly.)

Dvanácte úderů se v ticho sálů vdralo,
dvanáckrát venku něco zavzlykalo, —
30 pak zhaslo vše a jenom slabě z dále
k nám dopad do tmy poslední tón prasklý.
Tu dveře komnaty se otevřely
a vešel Dábel. Plamen jako bílý
dvě oči temnotou se zajiskřily,
35 jež Temnotou a Černou Mocí vřely.

»Již zlomeny jsou duše vaše bílé.
Mně černá půlnoc do moci vás dala.
Nuž k tanci, Slabí, ukáži vám světla,
jež dosud nikdy z Žití nedolétla
40 v ta zaslepená vaše očka malá!«

Strach ze mě spadl. Krev mně tryskla prudce,
jak do běla by mi ji rozžhavili,
žár nových vášní dívoce se zažih
mé černé duše nových na zápražích
45 jak krví zaslepen a krví zpitý.

K šílené písni stáhl jsem své rety,
jak pocel Lilitin by projel jimi,
bych Satanovi poděkoval dárci.

Však na mou píseň jenom bledí starci
50 klepají dásněmi v takt bezzubými.

ĎÁBLICE...

Vivacem praskajících strun se naše těla
potápí v akordy, jež zemrou, — sotva vzletí.
Nám bílá ňadra prudkým letem zkrvavěla
a plamen purpurný nám šlehl smavou pletí.

5 Své žhavé ruce, chtivé rozkoší a touhou,
jak poháry dva plné vína pozvedáme.
Pojď opojit se rytmů vlnou dlouhou,
pojď, dravým retem svým tě k Smrti zulíbáme!

10 Všem mužům patříme, však žádnému z nich zcela.
Jsme kněžky rozkoše. Jsme svobodny a silny.
Pojď pomodlit se, hochu, našeho v chrám těla,
pojď, v oltář očí rozžehnem ti oheň vilný.

Jak včelí královny jsme při svatebním letu.
Nuž, leť již za námi! Tam v dáli budem sami!
15 Až tajemství ti dáme boků svých i retů, —
pak klesneš, trubče, s vyhřezlými útroby.

Ž I J M E !

Žijme!

Žijme pro rozkoš Ničení a Zkázy!
Chtivýma rukama bořme chrámy,
až touhy naše, které při zemi se plazí,
5 zůstanou samy.

Žijme!

Žijme pro bizarní stíny vlastních Fantasií,
žijme pro řehavé konce Vyžití,
žijme pro rozkoš, která se svíjí,
10 pro světla, která nesvítí.

Žijme!

Žijme pro zvrácení vlastních duší
zkypřených pluhem Satanovým.
Žijme pro ohně, jež do srdce buší
15 úderem novým!

Žijme!

Žijme pro rozkoš děsného smíchu,
který se rozepne v šílené lety,
pod nohou svou až uzříme v střepinách hříchů
20 ležeti světy!

OBJETÍ

Ďáblice na prsa svá mě vtiskla ...
Z jejího těla plam do mě všlehl,
bolestnou rozkoší duše má výskla.
V zoufalém výkřiku těla,
5 v páchnoucím potu, jenž padal mi s čela,
v jícen pěn když již se měnila ústa,
nervů napětím praskala struna ...
náhle jsem poznal, krev že má hustá
vstříkla do jejího lůna ...

J Á N E C H T Ě L . . .

Já nechtěl hráti pesimismu písňě,
jež deštěm podzimním v sklo oken šumí,
já výkřiky jsem křičel dravé Žízně,
již pouze voda černé Smrti ztlumí.

- 5 Tak volá srdce, které k hvězdám chtělo.
Však chabé bylo; přec však neumělo
tak nízké být, by prostředkem se neslo,
a proto v bláto krve svojí kleslo.

OSUMNÁCTILETÝ

Zda nepodivil jsi se, když jsi náhle
v zrcadle Rána spatřil, tvé že tělo
se přes noc v purpurný květ rozpučelo,
zalité prudce v dětství půdě zprahlé?
5 Zda nepodivil jsi se, když jsi v zraku
žen mimojdoucích poznal mužství svoje,
když v líc jim vžehls barvu rudých máků
a v oči velké, temné nepokoje?
Když v nocích bezesných jsi spínal ruce,
10 zda ve tmách neviděl jsi stíny tlíti,
jež svíjejí se v prudce sladké muce?
Zatoužilš po ženě a po vybití?
Ó jistě snils a jistě nejkrásnější
ti ve touhách se zjevovala žena,
15 již vteřina z všech vteřin nejsvětější
divoce měla býti zasvěcena.
Ó jistě snils, že těla vaše bílá
jediným vzmachem náhle v oheň vzplanou,
a jistě snils, že panictví znak s čela
20 ti serván bude rovněž čistou pannou!

Nuž běž a posvět rozsévač jak svěží
stříbrnou půdu panenství a študu...

Kam běžíš kůň jak vzteklý bez otěží,
bičován metlou nejhroznějších pudů...
25 ach... řekni, šilenče... kam běžíš, řekni... kam!

»Hlupáku... k nevěstkám.«

NEVĚSTKY

I

V tmě průjezdů jsme daly svoje těla
za grošů pár všem chtivým mimojdoucím.
Ty mníš, že jsou to tragedie, žaly?
O, ne... nám rozkoš v nadrech jen se chvěla
5 a my se smály.

Když stárím ňadra se nám rozbahnila
a oči proměnily v hnusné stoky,
když smrt se na nás smála potměšilá,
tu nad břichem a nad shnilými boky
10 a nad vlasy, jež v cáry hadrů vlály,
poprve šíleně jsme zavzlykaly.

II

My nevěstky jsme šedých ulic Žití,
jež Osud násilní a bije pěstí
a za těla nám, když jich plně užil,
v odměnu hodí hrstku grošů Štěstí.

5 Tu na peníz jak šílené se vrhnem.
Kdo více má, ten druhé více škrťí...
až všechny v blátě ulic zahyneme
naposled znásilněné černou Smrtí...

VY...

Vy, kteří topórem svých hrubých smíchů
drtíte vázy groteskních mých snění,
jež v slzách krvavých se bolů pění
a hasnou beze sil kdes v nočním tichu,

5 Vy, kteří smějete se hrůze hříchu
a cestám, z kterých navrácení není,
kde tělo vzlyká ostrém na kamení
a Vysílení šlehá v ztuhlou míchu,

10 Vy, kteří k nejhroznějším tragediím
v svém srdci pouze blbý úškleb máte, —
též přijde chvíle, kdy Vás osud zmate!
A potom já, jenž v prachu se tu svíjím,
Vám padajícím hrůzné ve závratí
se děsně, děsně, děsně budu smáti...!

ZAHREJTE!

Zahrejte ve vyšších polohách,
zatančte divější reje.
Což máte přítěže na nohách?
Hleďte, vždyť Dábel se směje!

5   Ďáblice, zvedněte ještě výš
      k bokům svým suknice rudé!
      Ty, který naléváš, nevidíš,
      číše má prázdná že bude?

10   Neznámá, dej mi žhavý svůj ret.
      Och, tvoje tělo tak pálí!
      Na všechno chci dnes zapomnět,
      na vše, co Vášně mi vzaly.

15   Opoj mě horkým dechem svým,
      rozžhav mě dotekem vlasů,
      v zvrácených očích až uvidím
      šilenou, divokou krásu.

20   Do očí se mně nedívej!
      Přízraky rozkoše ruší.
      Zemřelých hvězd by jsi uzřela rej,
      na dně pak zoufalou duši.

SLEPCI

Ve slunci Vášně nám osleply zraky.
Kam jdeme, — nevíme. Temno je kolem.
Vám kvetou fialy, vám kvetou máky! —
Nám pusté Noci jdou polem.
5 Není tu vůní a není tu květů.
Jediným mžiknutím zhaslo vše v stíny.
Silniční prach se nám zažral v krev retů
stížených kletbami viny.
Po hmatě kloužem ve stíny samé.
10 Jednou však prohlédnou přec oči mléčné, —
posledně v cestě až zavravoráme
na kraji Propasti věčné ...

Š Í L E N C I

Když k Číši již jsem zvedal ret, — tu posečkal jsem chvíli.
Šel kolem zástup tich a bled; — ach, Šílenci to byli.
Zšíleli děsem Tajemství a vzteklých Vášni křečí,
zšíleli hrůzou Poznání, jež v nočních stínech klečí
5 kdes u oltářů Života i v ztuchlých kobkách Smrti,
kde temné vůně kadidel tak vábí dál a — škrtí.

V šílených očích četl jsem. Jak hrozně ke mně děly!
»My před Tajemstvím krok, jen krok, jsme hrůzou
sešílely.«

A jejich dásně zkřivené tak hrozně skřepotaly:
10 »Oh, my jsme velcí Šílenci, my před Tajemstvím stáli!«
Divoce ke mně jeden vzhled. Já uzřel v jeho oku
svou tvář, jak s nimi v zástupu jde v jednom, děsném
kroku.

A v Rozum můj cos zajelo jak mečem rána bodná.
Číš Poznání jsem uchopil a rázem vypil do dna.

ĎÁBEL K ŽENĚ

Nechci tvého srdce, ani duše tvojí.
Dej mi svoje ňadra, dej mi bílé tělo,
které smyslností rudě zřeřavělo!

Až se naše těla v děsný rytmus spojí,
5 poznáš, v těch že nejvonnější květy Vášně bují,
kteří objímají, ale nemilují.

Nenasytný žár až vysílení zkojí,
z doteku až hnus mě začne divě hrýzti, —
zaškrtním tě z prudké nenávisti.

VŮNĚ ŠEŘÍKŮ

Mně zdálo se, jak vůně šeříků by ke mně zavála.

A z nebes zaznělo tak čistě: tralala.

Já z bláta vstal a tónům chtěl jít vstříc
a zlíbatí je v orosenou líc.

5 Vtom klubko nohou svých jsi rozvázala
a temně, vlně mě jsi zavolala.

Vše zhasnulo, co zaplálo tak svatě,
já v bláto, d'áblice, zas padl na tě.

ACH ODEJDĚTE, STÍNY ZKRVAVENÉ...

Ach odejděte, stíny zkrvavené,
poslední smutky lásky prokleté.
Mou duší bílý kalich vzhůru žene
a v dnešní noci snad již pokvete.

- s A běžte tam, kam jste mě strhnout chtěly
v divokých vášní, v křečí závanu.
Já s květem svým, jénž bledostí jest stmělý,
sám na půlnočních nadrech zůstanu.